

Na svejch cestách už potkal jsem lidí
mnohej kus mýho srdce si vzal
viděl jsem co se dnes neuvidí
různý písňě jsem zpíval a hrál
Něco zbylo po tom, co už není
starý psaní a od fotky rám
vítr když od jihu začíná vát
kreslím si tvůj monogram...

Měla vlasy jak havraní peří
v očích jarního jezera třpyt
úsměv kterýmu člověk hned věří
na rtech který by každěj chtěl mít
Znala tisíce básní a slibů
měla ve vlasech peklo i chrám
vítr když od jihu začíná vát
vzpomínám, vzpomínám...

A proklínám neblahej osud
kterej nedal mi poznat ji dřív
klidně vsadím se třeba i o sud
kdo ji neznal nemoh bez ní bejt živ
Jenže na jihu čekal ji chlápek
co tam narazil na zlatej důl
tak jsem ji zamával u přístavu
parník se po proudu hnul

Od tý doby jsem nepotkal žádnou
co by dovedla můj milej říct
jako tahle s tou tvářičkou zrádnou
když mě líbala cudně se rdíc
Teď si na jihu na lejdy hraje
já zas v kasínu pokr a whist
vítr když od jihu začíná vát
jako by písničku hvízd...